

Corneliu Neagu (născut la 20 martie 1944, FieniJud. Dâmbovița). Urmează școala gimnazială în orașul natal, Fieni, în perioada 1951-1958. Apoi, se înscrie la Școala de arte și meserii din Fieni pe care o va absolvi în anul 1961, iar în 1966 devine student al facultății de Tehnologia Construcțiilor de Mașini (TCM) a Institutului Politehnic din București. În 1978 devine Doctor Inginer în TCM. La pensionare, în anul 2012, Universitatea îi conferă titlul academic de Profesor Universitar Emerit.

În literatură a debutat după pensionare, în anul 2016, cu volumul de versuri Fata Morgana, dând viață unui vis frumos, pe care l-a purtat în suflet încă din adolescență. La intervale de timp relativ scurte, publică încă șase volume de versuri și eseuri, respectiv Cunoașterea de sine, Tăcerea din adâncuri, Timp și destin, Drum spre eternitate, Poeme peste timp și Ecouri existențiale. Totodată publică în reviste de literatură prestigioase, dintre care amintim Confluente literare, logos și agape, Literatura de azi, Armonii culturale, Însemne culturale etc. Este prezent, de asemenea, în diferite antologii, alături de alți scriitori români din țară și diaspora.

Recent, scriitorului Corneliu Neagu i-au fost alocate spații generoase în două lucrări enciclopedice de mare prestigiu, respectiv: Enciclopedia scriitorilor români din generația 2000, și în Milenarium - Dicționarul Enciclopedic al Scriitorilor Români la Începutul Mileniului al III-lea. De asemenea, poetul Corneliu Neagu a fost inclus în vol 5 al Marii antologii de poezie românească în limba germană



INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*



realizată de poetul și traducătorul Christian W. Schenk.

Temele majore care pot fi regăsite în opera literară a lui Corneliu Neagu provin, cu precădere, din viziunea autorului asupra curgerii imuabile a timpului, concretizată în observații, interpretări, amintiri, regrete, iubiri împlinite sau ratate, speranțe etc. Aceste teme sunt transpuse în versuri de o profunzime aparte, fără să aparțină, preponderent, unui stil literar anume. Mai degrabă, se poate vorbi despre o împletire de stiluri literare diversificate (realism, romantism, simbolism, expresionism etc.), fapt ce conferă creației lirice a lui Corneliu Neagu originalitate și valoare artistică de nivel înalt.

TIMP ȘI DESTIN

O, cum se duce timpul pe căile astrale
și-n fiecare clipă ne poartă prin destin,
lăsându-ne în gene repere ancestrale
să jaloneze calea urmașilor ce vin.

Astfel ne trece viața, cu bune și cu rele,
fără să știm, anume, ce fi-va după noi,
călătorind cu gândul spre neștiute stele
la mii de ani lumină-nainte sau-napoi.

N-ajunge nici lumina acolo unde gândul
ne poartă într-o clipă prin spațiul infinit,
să ne aducă taina ce-a zămislit Cuvântul
la marginile lumii în timp nedefinit.

Cuvânt-dumnezeire, ce arde ca o torță
în sufletele noastre, orfane pe pământ,
ca să primim în cuget nemuritoarea forță
din veșnicia sacră a Duhului Cel Sfânt.

EROI NEȘTIUȚI

Noi încă mai suntem eroi nestiuti,
cu ochii pe hărți adunate-mpreună
în ani fără glorie, în grabă vânduți
pe visuri lăsate la margini de dună.
Când clipa ne duce departe în zbor
spre faste popasuri ivite în cale,
uitarea o cernem la margini de dor,
ca somnul pe gânduri să vină agale.

Din Ursa cea Mare, oprită în loc,
prin oiștea întoarsă aducem fiorul,
din culmile reci ale Țării de Foc,
ca-n grabă la ușa să tragă zavorul.

Zăvor din legende găsite-n trecut
în vagi amintiri, dintr-o lume uitată
deschisă-n memorii de vis renăscut
în zodii aduse de vânt în polatră.

Se simte parfumul rămas fără glas,
în prag de mirare dorind să dezlege
un joc readus dintr-un mitic popas
pe care nici noi nu-l putem înțelege.

Cu gândul ajuns într-un timp revolut,
nici glasul nu poate acum să ne-ajute,
doar visul mai vine-aducând din trecut
mireasmă de oaze, din țări nevăzute.

TABLON VOTIV

Vântul, rătăcit târziu pe deal,
mătura poteca-ntortochiată,

un amurg de toamnă ireal
dezlega enigma dintr-odată.
Din trecutul ce părea lăsat
la o margine de gând precară
ajungeau pe umbre de păcat
dorurile-n cântec de vioară.
Desfăcute-n ritm de triolet,
repuneau pe cuget neuitarea,
cu bemoli pictați în violet,
printre note căutându-și calea.
Iar diezii, fără portativ,
răscolind cărările rebele,

DEPENDENȚA

MÂNĂ

*Independența
prin Cultură*

cu o tușă de tablou votiv
mă legau în visurile mele.

DORUL ABSOLUT

Când am plecat din țară-ntâia oară,
ajuns pribeag pe un tărâm străin,
primeam ascuns în pâinea prea amară
și-al fraților români nestins venin.
Murea atunci în mine, pe tăcute,
destinul sfânt primit de la străbuni,
un alt destin, pe noile redute,
prefiguram în vagi dimensiuni.
I-am zis adio patriei române,
lasând acolo mâlul doctrinar,
și-am plâns de dor că-n urma mea ramâne
cel mai iubit și cel mai sfânt hotar.
Iar azi, când anul este pe sfârșite,
trimit spre țară ultimul salut:
tu, patrie de visuri adormite,
îți las pe vatră dorul absolut!

IZVORUL

Așa precum izvorul peste prund
își saltă unda plină de răcoare,
la fel și eu, te aduceam în gând,
să te alint cu roua din petale.
Petale dalbe pline de mister
dintr-un răzor cu flori înmiresmate
stropite cu mirajele din cer
căzute să ne spele de păcate.
Te ridicam pe brațe într-un pat
din flori de tei, la început de vară,
să te iubesc așa cum am visat
când ai venit la mine-ntâia oară.
Dar am rămas izvorul fără prund
cu unda rătăcită printre stele,
surprinsă-n vraja unui joc secund
dispari treptat din visurile mele.

BALADA PENTRU ZIUA MEA

De mine câteodată-mi este dor,
o, Doamne, ce bărbat eram odată!
Treceam și gardurile ei în zbor
de poarta rămâne nedescuiată.
Poate și azi așa face tot la fel,
dar am găsit acolo altă poartă,
nu din uluci, ci țepe din oțel,
cu vârfurile lor să ne despartă.
Nimic n-a mai rămas ca în trecut,
chiar gardurile curții-s mai înalte,
din tot ce-a fost, din câte am avut

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*

atâtea mi se par acum deșarte!
Iar de mai trec pe-acolo uneori,
pe lângă poarta ce îmi stă în cale,
m-as înălța chiar dincolo de nori,
din cornul lunii să-i aduc pocale.
Din ele să îmi toarne elixir,
să mă îmbăt, cum o făceam odată,
când ajungeam în stare de delir,
trecând de poarta ei nedescuiată.

AMURG

Se scurge fără rost această vară,
tu încă mai visezi că suntem amândoi,
dar amintirile încep să moară
pe malul râului, sub plopii tot mai goi.
Rafalele de vânt, dezlântuite,
alungă frunzele căzute din castani
sub băncile-ncărcate cu ispite,
rămase-n neuitarea scrisă peste ani.
În parc cânta fanfara militară,
parcă aud și-acum fligoarnele urcând,
la cumpăna dintre amurg și seară,
când apăreau târziu amantele plângând.
Le consolam cu întâlniri discrete
în mica mea mansardă, sub acoperis,
unde-ajungeau cu anemone-n plete
pe treptele urcate noaptea pe furis.
Când zorii se iveau lângă fereastră,
le-mbrășișam în prag, cu ultimul sărut,
plângeau de dor garoafele în gastră,
din colțul său, privea motanul abătut.
Plecarea ta a fost atunci grăbită
de ce ai vrea s-aducem timpul înapoi?
Nu căuta-n trecut vreo ispită
în suflete ne plâng copacii, tot mai goi!

Doina Bârcă